

de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd. Jeg hørte nok, at den høitærede Finanzminister stærkt betonedede Ordene: „Der som jeg vilde have stillet Ændringsforslag, vilde de have gaaet langt videre“, og i denne Betoning kunde maaske ligge, at den høitærede Finanzminister under ingen Omstændigheder vilde have stillet Ændringsforslag. Jeg ønsker derfor at gjøre den høitærede Finanzminister det Spørgsmaal, om vi, hvis vi tage vort Forslag tilbage, da tør vente, at der til rvedie Behandling af den høitærede Finanzminister vil blive stillet et Forslag, som han maatte anse for mere hensigtsmæssigt. Jeg tror at kunne forsikre ham om, at han skal finde varm Tilslutning; uagtet jeg naturligvis i dette Øieblik kun kan tale paa mine egne Begne, skulde jeg kjende det ærede Thing daarlig, om jeg ikke turde forsikre ham om, at Landsthingets varme Tilslutning ikke vil mangle.

Finanzministeren: Jeg kan ganske berolige det ærede Medlem, naar han har frygtet for, at det af ham med flere fremsatte Ændringsforslag skulde have forhindret mig i at fremkomme med Forslag, der kunde have været fordelagtigere for Embedsmændene og heldigere i det Hele. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke vilde kunne have næret nogen Tvivl i saa Henseende, dersom det ærede Medlem havde hørt, at jeg før, da jeg udtalte mig, betonedede, at jeg allerede for længe siden havde opgivet at finde tilstrækkelig Støtte for denne min Betragtning, at det altsaa ikke er paa Grund af eller efter at det ærede Medlem med flere har stillet dette Forslag, men at det allerede er paa et langt tidligere Trin, at jeg har opgivet at finde tilstrækkelig Støtte for den Betragtning, som jeg havde ønsket maatte kunne være bleven gjort gjældende i denne Samling, den nemlig, at her nu ikke er Tale om et fattigt Dyrtilsstillæg til dem, der ere de mest nødlidende, men at her er Tale om at høde paa Manglen af de endelige Lønningslove, der ikke blot skulde hjælpe Enkelte eller de lavest Lønnede, men som overhovedet skulde bringe Lønningerne i et mere passende Forhold til Livets Fornødenheder og til Stillingernes Betydning end de nuværende, at det var det, man skulde høde paa, og at det umuligt kan apasjes efter en vilkaarlig Grændse, hvad enten man sætter denne ved 2,000, 2,500, eller 4,400 Kr. i nuværende Lønning. Jeg tror ogsaa, at det Lønningsforslag, som is er blevet gjort færdigt i denne Samling og nu er gjældende Lov, vidner derom, thi der fører kun meget ringe Kjendskab til dette Lovforslag for at vide, at ogsaa Lønningerne i den paaagjældende Etat udover 4,400 Kr. ere blevne forbedrede gennem denne Lov.

Glausager: Jeg skal kun tillade mig at ægge Beslag paa det ærede Things Opmærksom-

hed et lille Øieblik. Det er kun et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre til det ærede Medlem for 4de Kredts (Fallefen). Dette ærede Medlem yttrede, at det var et stort Tab for Landet, om de gode Kræfter skulde tages bort fra Embedsstanden, og at det maatte være en Opgave saa vidt muligt at se at faae en dygtig Embedsstand skaffet tilveie. Begge Dele indrømmer jeg fuldstændig, men paa den anden Side kan jeg dog ikke se bort fra, at det vel neppe just kan siges, at høie Lønninger ubetinget enten fastholde eller hidstaafe en god Embedsstand. Vel sandt, høie Lønninger vilde selvfølgelig bidrage til at skaffe en forøget Tilgang til Landets Embedsaspiranter, men det er vel ogsaa lige saa vist, at saavel de mindre gode Hoveder, som det ærede Medlem omtalte, som de bedre Kræfter, vilde tage Hensyn til de høiere Lønnede Stillinger, og jeg kan derfor ikke være fuldt ud enig med det ærede Medlem i, at, fordi man ogsaa maatte sætter Lønningerne betydelig høiere end de nuværende, man derfor er helt sikker paa kun at faae gode og dygtige Kræfter til Embedsstillingerne. En anden Yttring af det ærede Medlem maa jeg ogsaa kortelig berøre. Han fremkom med den maaske nok noget spøgfulde Bending, at nu for Tiden var det i Grunden Landbostanden, der regjerede, og det var vel altsaa nærmest det ærede Medlems Lante, at det i og for sig var mindre heldigt. Det forekom mig imidlertid dog, at han i sine egne Ytringer fandt en lille Smule Trøst for dette mindre helbige Forhold, idet han nemlig jagde, at forhen var det Lidsælbet, at, naar en Mand havde en Søn, som enten havde ondt ved at tage Examen eller tog den med en mindre god Karakter, skulde han være Landmand. Dertil kunde de mindre gode Hoveder bruges; nu derimod var det de gode Hoveder, der skulde være Landmænd. Følgelig faar jeg altsaa det Facit ud, at, naar det ærede Medlem mener, at det er Landbostanden, der regjerer, bliver det efter hans egen Fortolkning de gode Hoveder, og saa skader det jo ikke saa stort. Smid lertid vil jeg indrømme, at det er et Gode, at der er praktisk dygtige og i det Hele heldige Kræfter tilstede ligesaavel i Embedsstanden som i Landbostanden; men jeg kan, for at gjentage det, ikke tro Andet, end at man maa sætte Embedslønnen, hvordan man vil, saa vilde dog ligesaavel de simplexe som de bedre Kræfter aspirere til disse Pladser. — Man maa ikke glemme, at, selv om Embedsstandens Stilling ikke skulde frembyde Udset til saa flere materielle Fordele, som private Livsstillinger gjøre, er Embedsstillingen under alle Forhold sikker. Embedsmændene veed, hvad han faar, og har Udset til, efterhaanden som han avancerer opad, at faae høiere Løn og at kunne forbedre sine Kaar, men en Mand i en civil Stilling er ofte Udset for meget store Omflag i Forholdene. Han kan paa et vist Lids-